

Beatriz Serrano

Nespokojenost

“

”

HLAS

přeložila
Romana Bičíková

Nespokojenost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Beatriz Serrano
Nespokojenost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDICE HLAS • SVAZEK 12

Vyšehrad

Beatriz
Serrano

Nespokojenost

přeložila Romana Bičíková

EL DESCONTENTO

© Beatriz Serrano, 2023

© Editorial Planeta, S. A., 2023

Translation © Romana Bičíková, 2026

Cover photo by © Dorota Gorecka / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-3434-5

ISBN e-knihy 978-80-267-3435-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3436-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3437-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Mým rodičům, Javieru Serranovi a Lole Molina.
A všem, komu se ráno nechce do práce.*

*I was looking for a job and then I found a job
and heaven knows I'm miserable now*

— The Smiths, „Heaven Knows I'm Miserable Now“

Když člověk vynaloží určité úsilí, aby vypadal normálně,
ušetří dost času, který může věnovat tomu, aby byl takový,
jaký ve skutečnosti chce být.

— Georgi Gospodinov, *Fyzika smutku*
(přel. David Bernstein)

Část první

Nahlížet dovnitř je nebezpečné

I

V roce 2016 celý internet jednu dobu příšerně řešil zdraví a duševní stav Mariny Joyce, jisté anglické youtuberky. Byla to afektovaná, holčičkovská princeznička, s dlouhými blond vlasy a ohromnými modrýma očima, a natáčela videa, v nichž si zkoušela pastelové oblečení, otevírala balíčky od nejrůznějších značek nebo pojídala sladkosti, které jí připadaly exotické prostě jen proto, že pocházely z Asie. A protože na internetu už jsou tak rozostřené hranice, že člověk často nepozná, jestli sleduje erotický obsah, nebo video pro celou rodinu (nebo občas obojí naráz), byla komunita Marininých followerů dost nesourodá a překvapivá: od malých holek, co chtěly nosit stejné růžové šaty jako Marina, až po plešaté chlápky hodně přes padesát, kteří u videí, v nichž lízala zmrzlinu, zaručeně masturbovali.

Po nějaké době si však její početní sledující začali na základě jednoho z jejích videí všimát drobných změn v jejím chování. Marina Joyce v něm byla na párty, předváděla vybraný outfit a usmívala se do kamery, ale něco na tom, jak se pohybovala (malátně a bez chuti) nebo jak reagovala na kladené otázky (asi o tři vteřiny později, než by odpovídal člověk bez problémů s porozuměním), všem v hlavě spustilo varovné signály. A zrodila se konspirační teorie, podle níž Marinu ve skutečnosti unesl její přítel nebo nějaká sekta (v tom nikdo neměl moc jasno) a teď ji ten někdo týral a proti její vůli ji nutil nahrávat na internet další videa.

Na podporu svých tvrzení předkládali tihle internetoví detektivové krátké sestřihy z některých jejích videí, v nichž, pokud jste dávali pozor, šlo zaslechnout tiché zašeptání „help me“, které podle teorií přidala při stříhu nahrávky, aby svoje fanoušky požádala o pomoc, a z videí, kde působila dojmem, že se dívá kamsi na opačnou stranu místnosti, za kameru, aby zjistila, jestli její únosce souhlasí s tím, co svým sledujícím odpovídá. Fanoušci taky za nezvratné důkazy považovali screenshoty z videí, kde to vypadalo, že má Marina na rukou a na nohou modřiny, škrábance nebo drobné oděrky. Marina sama se ve videích dál chovala vesele a mile, ačkoli většinou působila ospale, zmateně nebo zdrogovaně. Některé screenshoty zveřejněné na internetových fórech nebo na twitterových účtech věnovaných výhradně tomuto vzrušujícímu případu ukazovaly detaily, z nichž se údajně dalo poznat, jak se youtuberka snaží upoutat pozornost pomocí tajných, podprahových signálů skrytých v líbezně upravených políčkách z bíle nalakovaného dřeva plných tretek od sponzorů, které při natáčení používala jako pozadí. Její followeři a všichni, kdo sledovali hashtag #SaveMarinaJoyce, který několik dní trendoval, nakonec zavolali policii, aby ji vyrazila zachránit. Londýnští policisté u ní doma zazvonili, ale nic podezřelého neobjevili a zase odešli.

Myslím na Marinu Joyce v klimatizované zasedačce, kterou jsem si rezervovala na call s accountáky ohledně vánoční kampaně. Myslím i na to, že kdyby teď někdo z mých blízkých zburcoval policii, aby mě přijela zachránit, taky by nenašla nic podezřelého: jsem prostě jen holka v kanclu, stejně jako ona byla prostě holka ve svém pokoji. Jenom moji skalní fanoušci by si všimli podivných změn v mém chování během porad, den za dnem, video po videu. Probírali by to na internetových fórech a vytvářeli na Twitteru dlouhatánská vlákna, kde by to všechno vysvětlovali. Možná by moje jméno taky několik hodin trendovalo. Holka, která se před

kamerou ještě před pár dny dobře bavila, teď působí ospale, zmateně, nebo dokonce zdrogovaně.

V žádném z těch tří předpokladů by se nemýlili. Je skoro konec srpna a já do kanclu chodím jen proto, abych doma neutratila majlant za klimatizaci. Je zase pondělí. V žádném z vánočních projektů jsem nijak nepokročila, ale vím, že to dokážu okecávat dost dlouho na to, abych accountáky přesvědčila, že jsou všechny projekty rozjeté. Postavím si počítač, sklenici vody a notýsek na široký stůl umístěný tak, aby mi do obličeje svítilo přirozené denní světlo. Jestli jsem se od youtuberů něco naučila, tak to, jak během videohovoru nastavit kameru. Tuhle zasedačku mám ráda, protože je tu neutrální pozadí. Po callu bych mohla nahrát reakci na video s kočkami, kterým se navaluje, když si čichnou k brokolici, nebo tutoriál k líčení vhodnému jak na pracovní pohovor, tak na první rande. Pár vteřin předtím, než se připojím, si představuju, jak bych vítala svoje followery, ale nenapadne mě nic, co by neznělo jako od mentálně postižené.

Ve stanovenou hodinu se připojí accountačky a začne debilní taneček banalit, které předcházejí všem poradám ve všech korporátech po celém světě. „Jak se máte, holky?“ „Jste v Madridu, nebo odkud...?“ „Dělat z pláže se ani nedá považovat za práci.“ „Mám toho fakt hodně, ale nemůžu si stěžovat.“ „Já se mám parádně.“ „Plný ruce práce, což je fajn.“ „Konečně je na mně vidět opálení.“ „Tohle prostě musí za každou cenu klapnout.“ „Jsem k dispozici dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu.“ „Máš tam děti? Tak je pozdravuj, miláčky!“ Usmívám se, zapojuju se, vymýšlím si. Popisuju plány, které nemám, s lidmi, kteří neexistují. Letní pobyt v Marbellé u mojí kamarádky Pitu. A potom pár dní v San Sebastiánu s mým klukem. I když teda nevím, jestli už mu tak můžu říkat, pronesu tajuplně. Jo, potvrdím, je to Bask, vždycky se mi líbili chlapi, co vypadají jako dřevorubci, žertuju, však mě znáte. Všechny se zasmějí. Jednoduché vtípky, klišoidní lidová slovesnost sloužící jako osvěžující

aperitiv, i když bez alkoholu, aby se meeting protáhl, ale ještě se nemuselo jít k věci.

Někdo převezme otěže. „Fajn, holky, tak do práce.“ Porada oficiálně začala. Mluví se o termínech, brainstormingu, že musíme zkusit to nebo ono, o „WOW“ faktoru, jak udělat z něčeho virál, někdo dokonce nadhodí něco o *disruptivní inovaci*. Mluví se o tom, co od nás klient letos očekává, vždycky je to „hodně“, ale nikdy nic konkrétního. A letošní vánoční kampaň je úplně nejdůležitější. Celé čtyři roky, co v téhle firmě dělám, pořád poslouchám, že letos je vánoční kampaň fakt úplně nejdůležitější. Přikývnu, svraštím čelo a nahlas pronesu: „Můžeš to zopakovat, Mónico?“, zatímco si propiskou čmárám na okraj stránky ve svém moleskinu penis s ručičkama založenýma v bok. „Máme v tom briefu ke rtěnce ještě něco dalšího?“ zeptám se a nechám je, aby se dalších deset minut dohadovaly, kdo zavolá klientovi a vyžádá si informace, které stejně nepotřebuju.

Plácáme se v tom už čtyřicet minut. Dělat, že děláš, je brnkačka, pokud víš, jak na to. Práce je prostě jen role, kterou je třeba hrát. Naučila jsem se ji zvládat naprosto dokonale: umím dělat vtipy, abych prolomila ledy, vím, na co se ptát, abych působila soustředěně a zaujatě. A vím, co říkat, aby čas plynul rychleji, ale já nemusela až do šesti vlastně nic moc dělat.

Zatímco holky mluví, otevřu si Twitter a pustím si bez zvuku video s mývalem, co jí narozeninový dort, který nechali připravit speciálně pro něj. Jsou na něm tři svíčky a mýval se nejdřív bojí ohně, takže nějaký člověk plamínky sfoukne a mýval se do dortu svými skoro lidskými tlapičkami pustí. Retweetnu ho. Zkousím vygooglit, jestli se mýval dá chovat v bytě v Madridu. Potom googlím, kolika let se mývalové dožívají, a dočtu se, že ve volné přírodě jsou to dva až tři roky. Bodne mě malý, nečekaný osten zklamání.

„Kdy myslíš, že bys nám mohla ukázat první nástřel, Mariso?“ zeptá se jedna z holek.

Zavřu okno s mývalem a znovu se podívám na monitor. Konkrétně se podívám sama na sebe v obdélníčku v pravém rohu a potvrdím si, že by tohle světlo vážně bylo super na natáčení vlogu o mojí beauty rutině.

„Za čtyři týdny,“ odpovím.

„Čtyři týdny? Ale za tři týdny bude půlka září pryč a klient už chce mít něco v ruce, aby mohl finalizovat rozpočet,“ namítne jiná.

Nejradši bych odsekla, ať si trhne, jako jakýkoli člověk, který má to štěstí žít z peněz svých předků, ale místo toho obřadně zalistuju nepopsanými stránkami svého notesu. „Moment, jenom si něco ověřím,“ zamumlám. Nakreslím si další miniaturní péro. „Dejte mi dva týdny,“ odpovím konečně a všechny jsou spokojené. Trik je v tom, říct vždycky nejdřív vymyšlené datum a teprve potom to, které máte předem připravené, jako to dělají skořápkáři nebo prodejci na blešáku El Rastro, aby ve vás vzbudili zdání, kdovíjaký jste neudělali Kauf.

Loučíme se s úsměvy a spoustou: „Díky všem“ a několika: „Jen tak dál!“ Odpojím se ze Zoomu. V krku mi vyschlo tak, že skoro nespolknu ani vlastní slinu. Při pohledu na svůj osamělý odraz na monitoru si znovu vzpomenu na Marinu Joyce. Myslím, že kdyby si někdo hodně zvýšil hlasitost na notebooku, tak by zaslechl hlásek pronášející „help me“ a zavolal by policii.

Je mi třicet dva let, z toho osm už pracuju v marketingu a čtyři v téhle konkrétní reklamce. Začala jsem tu jako stážistka, potom mě vzali jako copywriterku a teď jsem ve středním managementu s několika podřízenými a moje práce má absurdní anglický název, díky kterému můžu dělat ramena na LinkedInu a odpovídat na zdvořilostní otázky na Tinderu. Jisté je, že nic pořádně neumím a nemám ponětí, jak jsem se sem dostala. Nejspíš tak, že jsem se v hraní na práci zdokonalovala tak dlouho, až ostatní uvěřili, že jsem vážně profesionálka.

Moje práce spočívá v tom, že jsem milá a prodávám vzdušné zámky. Přečtu si brief k nějakému debilnímu produktu, úplně stejnému jako všechny ostatní debilní produkty: červená rtěnka, parfém s květinovými tóny, vysavač s mrňavým trojhranným nástavcem, s nímž se dá luxovat i v rozích. Potom přemýšlím nad blbostmi, které trápí obyčejné lidi, každého z nás, jakkoli si myslíme, že jsme nejchytřejší ovečky z celého stáda: jsem ošklivá, po celém dni v práci smrdím, nemám uklizeno. Trh generuje potřeby a mojí prací je převádět je do jazyka srozumitelného běžným smrtelníkům. Neprodávám červenou rtěnku, ale představu, že uděláte dojem, že jste krásná, že si vás lidi zapamatují, že zanecháte otisk rtů na límečku košile pohledného chlapa. Neprodávám parfém, ale představu, že se vaše vůně vryje lidem do paměti, že zapůsobíte, že nebudete jen nudná šedivá myška, která tráví každý den dvě hodiny dojížděním do práce a zase zpátky. Prodávám možnost, že dnes, ano, právě dnes, se vám díky voňavce s ovocnými tóny stane něco výjimečného. Neprodávám bůhvíkolikátý vysavač, který nikdo nepotřebuje, prodávám představu hezkého, naklizeného domova, kde si v tom roztomilém růžku vyzdobeném podle Pinterestu můžete udělat fotku a pak ji nahrát na Instagram a dostat za ni hromadu lajků. A pak vymyslím kreativní pitch, který je stejný jako všechny kreativní pitche předtím i potom, jako všechno, co už tu jednou bylo a co zase bude. *The lipstick effect*. Vůně vzpomínek. Tvůj dům snů. Někdo ho ode mě koupí, zaplatí mi, pogratiňuje a všechno začne zase nanovo.

Dělám to už osm let a vím, že je to k ničemu. Víím, že svět by byl lepším místem, kdyby profese, jako je ta moje, vůbec neexistovaly. Víím, že zneužívám nejistot druhých lidí a jejich touhy po úspěchu ve společnosti, v níž není šance na zlepšení. A víím to proto, že i já sama po osmihodinovém pracovním dni a řadě small talků ve výtahu, které u mě vyvolávají nepřilíš intenzivní sebevražedné myšlenky (jako třeba že bych si mohla procvaknout ruku sešíváčkou, abych

měla záminku odejít z porady, během níž jsem naplno pochopila pravý význam slova *nekonečná*, nebo na sebe vylít vroucí vodu z varné konvice v kuchyňce, abych mohla strávit pět až deset dní na neschopence s nohama nahoře), často uvěřím, že řešení všech mých problémů představují květinové šaty ze Zary vyrobené v Bangladéši, které mě celý den pronásledují napříč všemi navštívenými weby a které budou příští sezonu stoprocentně v ulicích nosit miliony žen. Tyhle šaty mě promění v jinou ženu, v jarní verzi sebe sama, veselou a bezstarostnou. Víím, že když si něco koupíte, platíte za příslib lepšího života. A taky víím, že zneužívám průměrnosti a peněz našich klientů, pro které je vrcholem kreativity přidat další buňku do excelové tabulky.

Moje práce se měří v naprosto nevyčíslitelné veličině zvané „dopad“. Dopad může mít, když vytvoříte něco virálního, o čem všichni mluví. Nebo složíte chytlavou melodii, kterou si všichni pobrukují. Nebo vyhraje jedno z prestižních marketingových ocenění, co zajímají pouze reklamní agenty a klienty, kteří vysolili ranec za reklamní spot s modelkou, která ve skutečnosti prahne jen po objetí a hamburgeru. Jasně, pokud jste vidět ve všech stanicích metra, je možné, že zákazníci se na váš parfém budou u pultu v obchodáku El Corte Inglés ptát častěji, ale nemyslím si, že by na to, jestli si ho koupíte, měl slogan „Vůně vzpomínek“ větší dopad než „Vůně, kterou nezapomenete“. Prodávat klientům nápady, to by mi šlo. Probouzím v nich víru, že jsou jedineční, jejich produkt je úžasný a tahle kampaň bude zásadním zlomem. Lísám se k nim, směju se jejich vtípům, koketuju s nimi. Klienti pracují pro značky, které nechťejí riskovat, protože k tomu nemají důvod. Když už k něčemu zaujmou stanovisko, je to proto, že už si na to názor vyhranili všichni, takže mají pocit, že jim nic nehrozí. Feminismus, udržitelnost, inkluзивita, diverzita. Hlouposti. Přijde třeba značka krémů proti celulitidě a stárnutí a chce odstranit negativitu, která se k jejich produktu váže, a dát

ženám moc nad vlastním životem. Takže kampaň už nebude zdůrazňovat, že jsou staré a ten anti-agingový krém *potřebují*, ani že jsou tlusté a *potřebují* na to nějaké mazání, ale že si ten krém *zaslouží*, ať jsou, jaké jsou.

Ohulím v zasedačce klimatizaci na plný výkon a napíšu mail magisterským studentům marketingové komunikace na soukromé univerzitě, kde díky anglickému názvu mojí pracovní pozice, kterou mám uvedenou na LinkedInu, učím jeden kurz.

Vážené budoucí studentky a studenti,
abychom si nastavili jisté organizační parametry pro akademický rok, který začne v září, chtěla bych vám zadat krátké experimentální cvičení. Jeho cílem je získat přehled o úrovni vašeho ročníku a zároveň zavést metodiku práce ve skupině.

Vášim úkolem je promyslet, jak byste koncipovali vánoční kampaň velké kosmetické firmy. Zaměřte se jak na strategickou rovinu (načasování spuštění kampaně, termíny, harmonogram, rozfázování), tak na konkrétní kreativní nápady pro čtyři typy produktů: parfém, rtěnku, přípravek péče o pleť pro ženy starší čtyřiceti let a paletku očních stínů. Termín odevzdání tohoto cvičení je za tři dny.

Děkuji.

Dojdu k automatu na vodu a naplním si jeden z titěrných plastových kelímků. Vypiju čerstvou vodu s pohledem upřeným na ulici Gran Vía pod sebou. Představuju si skupinu studentů a studentek, jak si čtou můj e-mail a celí se tetelí, protože věří, že tohle „cvičení“ jim dává možnost vyniknout nad ostatními. Zrovna vylezli z bakaláře a překypují nadšením a radostí ze života. Jejich rodiče mají peníze na to, aby jim zaplatili magisterské studium, které jim zajistí nep placenou stáž v agentuře, kde je s trochou štěstí nakonec

zaměstnají. Jejich rodiče mají peníze na to, aby platili za práci svých dětí, aby jim zajistili přístup k zaměstnání, k němuž ostatní přístup nemají. Ani ne za týden mi pošlou návrhy a já si z nich vyberu a přepinknu to svému týmu, a ten to celé rozvine a připraví prezentaci. Za ty roky v pracovním procesu jsem se taky naučila pracovat, co nejmní to jde. V kanclu je to stejné jako při lovu – čím víc jste v pohybu, tím menší je šance, že se ocitnete někomu na ráně.

Než vyjdu ze zasedačky, naplním si kelímek ještě jednou. Mám těch umělohmotných kelímků plnou kancelář a neustále si do nich dolévám vodu ve snaze zahnat žízeň. Často je večer vyhodím do koše a sama pytel s odpadky vynesu, protože mám strach, aby si někdo z kolegů nemyslel, že mi dost nezáleží na delfínech. Je jich tolik, že bych si z nich mohla postavit bunkr, nebo vytvořit jednu z takových těch abstraktních uměleckých instalací, nad nimiž pracháči ve vlněných rolácích v neutrálních barvách a s ohromnými brýlemi souhlasně pokyvují hlavou, zatímco lidi, co si pořízují oblečení v nákupácích, se ofrňují, že tohle by zvládlo postavit jejich čtyřleté dítě. Matně si vzpomínám, že někdy nedávno, možná loni o Vánocích, nám firma darovala opakovaně použitelnou lahev na vodu, dle svých slov kvůli „závazku k udržitelnosti“. A mezitím si kancl klimatizujeme na sedmnáct stupňů, zatímco venku na ulici ukazuje teploměr osmatřicet.

V srpnu je v práci skoro mrtvo. Spousta lidí má dovolenou a další pracují na dálku z nějakého lepšího místa, takže mám občas pocit, jako bych byla jediný člověk v celém Madridu. Ale ten pocit se mi líbí. Mám srpen ve městě ráda, protože tu nikdo není.

Cestou do své kanceláře se zastavím u Natalie. Natalia: blondýna s vlasy dokonale zastřiženými do polodlouhého mikáda, puntíkaté šaty ze Zary, zápisník se spoustou lepíků a poznámek, popisovače a zvýrazňovače ve všech odstínech barevného spektra. Výkonná, spořádaná, vždycky

k dispozici, protože si tím kompenzuje zcela oprávněný strach, že jako kreativec není dost dobrá. Stoprocentně oddaná korporátu. Natalia mě chce oslnit a být mi sympatická, a kdykoliv se před ni postavím, upře na mě rozzářené oči plné naděje. Čeká na svoji velkou příležitost a já jsem vždycky ochotná ji poskytnout. Natalia mi klidně i v osm večer posílá maily, na které nikdy neodpovídám. Když ráno přijdu, už tady je, a když odcházím, vždycky chce zůstat „ještě chvilíčku“.

„Máš pět minut?“ zeptám se jí s vědomím, že odpověď bude kladná. Kdybych ji o to požádala, klidně mi věnuje zbytek svého života.

„Jasně.“

„Potřebovala bych ještě pár věcí k té vánoční kampani. Pár insightů ohledně trhu: jak se budou o letošních Vánocích zákazníci chovat, kdo má největší kupní sílu, jaké produkty vzbudí největší ohlas.“ I mě samotnou už nudí všechno, co vypouštím z pusy.

Natalia si dělá poznámky. Chce všechno splnit co nejlíp, a to mě rozněžní. Víím, že mi zpátky pošle bezchybně zpracovaný úkol. Víím, že svým kamarádkám bude vykládat, kolik se toho už v práci naučila a jak moc se jí tu líbí. Víím, že je jednou z těch, které nikdy nenapadne dumat, jestli věnovat práci osm, devět, deset nebo čtyřicet sedm hodin denně není mrhání časem a energií. Víím, že si kancelářskou práci bude i nadále užívat, že má ráda korporátní kulturu, čtvrtěční popracovní chození na skleničku a páteční pivo. Víím, že si vezme k srdci průpovědky typu „najdi si práci, která tě baví, a už nikdy nebudeš muset pracovat“. Víím, že se nejvíc skamarádí se Sonsoles z personálního. Víím, že se vdá, pořídí si děti, koupí si bytček někde na předměstí, možná v obytné zóně poblíž letiště, v bytovém komplexu s bazénem. Víím, že víkendy bude trávit s kamarády, co taky mají děti a bytček v komplexu s bazénem, možná v tom samém co ona, a že si na každé večeri s přáteli bude připadat výjimečná,

protože pracuje v kreativním odvětví. Víím, že v takovém životě bude nevyšlovně šťastná, a to ve mně vyvolává protichůdné pocity: lítost, závist a skoro nezvladatelnou chuť vlepít jí facku.

„Super.“

„Taký potřebuju, abys začala dávat dohromady prezentaci. Kdy se lidi vrací z dovolených?“

„Luis a Claudio příští týden, Marta za čtrnáct dní.“

„Fajn. Zvládneš to?“

„Myslím, že jo.“

„Děkuju, Natalie, aspoň se budu moct věnovat jiným věcem,“ pronesu vágně, otočím se na podpatku a zamířím k sobě.

Moje kancelář je prosklená kóje s výhledem na celé patro, vybavená tak, jak si člověk představí kancl reklamního kreativce: dřevěný stůl, který zdobí soška v antickém stylu natřená fosforeskující neonovou barvou, židle v severském stylu, v rohu dvě pokojovky (jedna strelície a jedna monstera), a skříňka v retro stylu z padesátých let. Dneska je moderní, aby střední management a hlavně nejvyšší vedení kanceláře vůbec nemělo, aby byli venku, s plebsem, a tvářili se, jak jsme si všichni rovní, ačkoli jedni berou minimální mzdu a druzí padesát, osmdesát nebo sto tisíc eur ročně. V kurzu jsou open spacy, ohromné zasedačky a absolutní absence soukromí. Podobné rekonstrukci našeho patra jsem se vzepřela: když nám poslali e-mail s anketou, hlasovala jsem proti se slovy, že mít vlastní, uzavřenou kancelář přispívá k tvůrčímu procesu, „jak už psala Virginia Woolf ve *Vlastním pokoji*“, abych jim nenápadně podsunula myšlenku, že požadavek na open space je v zásadě machismus, třebaže ve skutečnosti mi vlastní kancelář jen poskytuje větší soukromí ke sjíždění videí na YouTube.

YouTube miluju. Miluju každé jeho zákoutí. Můžu si třeba pustit video se psy, jejichž štěkot připomíná slova nebo celé věty, a skončím u videa o tom, jak George Soros platí všechny

možné mediální konglomeráty doma i v zahraničí. Miluju konspirační teorie, roztržky mezi youtubery, kulturní války. Zbožňuju filozofické a sociologické rozbory o světě. Žeru booktubery. Miluju dvacetiminutové kompilace padajících dětí, lidí, co strašně špatně zpívají na castingu do televizní soutěže, nebo žen, co do puntíku přesně následovaly tutoriál na líčení a z nějakého nevysvětlitelného důvodu skončily bez obočí. Miluju videa, v nichž nějaký youtuber vysvětluje, proč je potřeba vysvobodit Britney Spears z tyranského područí jejího otce. Nebo vtipné techno remixy poslední hlouposti, co plácl nějaký politik. Zbožňuju tutoriály. Mohla bych hodiny sledovat videa o tom, jak vytvořit bláznivé líčení, které nikdy nevyzkouším, nebo s recepty, které si nikdy neuvařím, nebo rady na uspořádání malého prostoru v domě, který si nikdy nekoupím, nebo o cvicích na pánevní dno, co se dají dělat v práci, ale já je stejně nikdy v práci dělat nebudu. Hledám v hlubinách YouTube videa lidí, co mlátí hlavou do různých bochníků chleba, nebo lidí, co v Japonsku zkoušejí jíst živé chobotničky a pak se jimi dusí, nebo lidí, co prohlašují, že na Fuerteventuře potkali Hitlera. Ale moje nejoblíbenější videa, díky nimž jsem schopná úplně přestat vnímat, jsou bez sebemenších pochyb ta, kde se něco vyrábí. A teď nemyslím praktické věci, jako třeba stůl nebo židle, ale jak se dělá karamel, jak to chodí v továrně na smažené brambůrky, jak se vyrábějí šrouby nebo jak se kusy mramoru řežou do dokonale hratých bloků. YouTube je moje okno do světa, v němž bych chtěla žít navždycky.

Přihlásím se do svého profilu a YouTube mi navrhne několik videí, která by mě mohla zajímat. Zajímají mě všechna. Zrovna se chystám na jedno kliknout a propadnout se moderní verzi Alenčiny králičí nory, když mi zazvoní pevná linka a já telefon zvednu, aniž bych odlepila oči od monitoru. Práce mi chce zaclánět ve výhledu do světa. Jedna accountačka mi zapomněla říct, že klient chce i nápady

na propagaci kleštiček na řasy, ačkoli nejsou v kampani to nejdůležitější. „Ber to jako PÁRTY,“ řekne mi. Odpovím, že se na to hned vrhnu, ale potřebuju víc informací o produktu, jako bych celý život prožila pod kamenem, někde v kanálu, a nedokázala si představit, co přesně „kleštičky na řasy“ jsou. Zavěším.

Pustím si video s neúspěšným vyznáním lásky, které začíná následovně: mladý Američan vypráví, že se rozhodl svoji přítelkyni požádat o ruku, ale chce to udělat nějak netradičně. Podotkne, že jeho holka „miluje muzikály“, a tak zorganizuje flashmob v obchodním centru, kam si mají vyrazit na nákupy. Nadejde odpoledne onoho dne D, a zatímco se procházejí po obchoďáku a vybírají něco zcela všedního typu osvěžovač vzduchu nebo ponožky, zákazníci a pár zaměstnanců z jednotlivých obchodů se shromáždí v prostorné hale kolem kašny imitující italskou renesanci a spustí nacvičenou choreografii na tu příšernou písničku od Pharrella Williamse, „Happy“. Holka absolutně nechápe, která bije, a když před ní kluk padne na koleno a vytáhne z kapsy prsten, jen ohromeně zírá. A pak ho před fontánou a stovkou cizích lidí odmítne. Kluk se nakonec ve videu rozbřečí a vysvětluje na kameru, že ho ani nenapadlo, že by mu jeho přítelkyně mohla před všemi těmi lidmi říct ne, ale že se to stejně rozhodl uploadnout, protože by to třeba mohlo „pomocť ostatním“. Kliknu na komentáře a pod rouškou internetové anonymity z jednoho ze svých tří účtů, díky kterým můžu v digitálním prostoru zanechat stopu, aniž by mě někdo mohl vypátrat, napíšu: „Haló, to je tísňová linka? Potřebuju, abyste sem poslali búúúmbulanci.“ Několik minut sleduju, jak přibývají lajky a pod komentářem se objevují smajlíky brečící smíchy. Během chvíle je jich dvanáct. Pocítím lehké vzrušení, představuju si, že tohle prožívají gambleři nebo feťáci po hodně dobré dávce.

Vítězoslavně se uculím a odtrhnu se od monitoru, ale jakmile zahlédnu svůj odraz v prosklené stěně kanceláře,

úsměv mi z tváře zmizí. Přemítám, jestli bych místo sledování cizích videí a psaní sarkastických komentářů neměla spíš dělat něco se svým životem. Podívám se do kalendáře a vidím, že dneska už nemám žádnou další poradu. Požehnaný srpen. Venku je moc krásně na to, abych zbytek odpoledne strávila u videí na YouTube. Povím Natalii, že jdu na schůzku s klienty. Když mě bude potřebovat, ať mi pošle mail a telefonuje, jen kdyby to bylo vážně naléhavé. Ale vím, že mi už dneska nezavolá. Děsí ji představa, že by mě obtěžovala kvůli nějaké pitomosti, protože se jí pokaždé, když mi napíše mimo pracovní dobu, snažím odpovídat stroze a úsečně, a postupně si ji tak cvičím jako Pavlov pejška, který mi smí slintat na boty jen v téhle skleněné kleci zvané „kancelář“.

Vyjdu na ulici, chytím taxík a vyrazím do Prada.

II

Muzeum Prado mám spolu s nonstop Carrefourem na stanici metra Quevedo nejradši v celém Madridu. Obě místa jsou prostorná, čistá, uspořádaná a klimatizovaná. Taky mi společně skýtají všechno, co si jen v životě můžu přát: jedno potravu pro tělo, druhé potravu pro duši.

Když jsem v osmnácti začala studovat dějiny umění, malovala jsem si, že budu jednou v Pradu pracovat, protože jsem si myslela, že pokud žijete obklopeni krásnými věcmi, nemůže se vám stát nic špatného. Po škole jsem s diplomem v podpaží a ve Španělsku, které působilo dojemem, že se nikdy nerozpadne, potkala na diskotéce jednoho bláznivého marketáka a ten se mi rozhodl nabídnout práci ve svojí reklamní agentuře, protože v oněch dobách si šílení marketáci místo snídaně dávali misku kokainu a pak dělali přesně takové ztřeštěnosti. Dokud měli peníze, rádi nabírali absolventy marketingové komunikace a pak k nim vzali několik random lidí bez jakýchkoli zkušeností v oboru, aby přinesli „svěží vizi“ a „nové nápady“ a „odlišné úhly pohledu“. Na tuhle stáž jsme nastoupili čtyři: dva studenti marketingu, jeden nemluvný muzikant, který s tím po týdnu seknul, a já.

Moje práce byla jednoduchá: chodila jsem na porady, dělala si poznámky a pak je přepisovala, a když se mě zeptali na názor, přispěla jsem svou troškou do mlýna. Upravovala jsem powerpointové prezentace, aby hezky vypadaly,

a musela pomáhat s důležitými deadliny, i kdyby jen tím, že se po mně chtělo, abych objednala pizzu. Nejspíš jsem si myslela, že jsem tam jen dočasně, že můj život bude vypadat jinak, že se mi odsud povede uniknout. Nebo že si tím budu prostě jen vydělávat peníze, abych se po večerech mohla věnovat svému opravdovému, dosud blíže neurčenému, ale rozhodně umělecky zaměřenému povolání, ať už bude jakékoli. Všichni spolužáci z vysoké si našli práci a začali si budovat život a mluvili o svých pracích a o tom, jak si budují život. Asi jsem se nechala strhnout. O rok později mi dali první opravdickou smlouvu. S výplatní páskou v ruce jsem se rozhodla, že to ještě chvíli vydržím. Jenže všichni byli pořád trochu traumatizováni z té krize po roce 2008, takže jsem v jednom kuse poslouchala, jak „mám štěstí, že vůbec nějakou práci mám“. Nejspíš jsme měli strach dát výpověď a jít za svými sny, a konkrétně já jsem svět reklamy vnímala jako jistější a stabilnější než hypotetický a stále vzdálenější svět umění. Asi jsem se rozhodla špatně. Nebo jsem si mezi štěstím a možnostmi kupovat si víc věcí vybrala to druhé.

Ukážu svoji roční permanentku a vejdu. Nejdřív zamírím na záchody, vyčurám se a hrábnu do kabelky pro něco, co by mi návštěvu zpříjemnilo. Vytáhnou platíčko lorazepamu a vsunu si jednu tabletku pod jazyk. Vyjdu z kabinky a zapiju ji vodou přímo z kohoutku. Během chvíle se dostaví pocit, že se moje kosti změnilly v ptačí, jsou duté a nic neváží. Pocit, který vždycky popisují instruktorky pilatesu, že mě neviditelné lano táhne nahoru, zvedá mě nad všechno a nad všechny, nad lidi i nad věci, nad to důležité, ale i nad bezvýznamnosti. Trochu se mi točí hlava, ale spíš jako bych vypila dvě skleničky vína, a ne celou lahev. Tohle motání hlavy je tak důvěrně známé, že jsem se v něm skoro úplně zabydlela. Vyjdu ze záchodů a rozvážně, se vzpřímenými zády kráčím nad všemi ostatními. Jako bych nohama klouzala po takovém tom jezdícím pásu na letišti. Neexistuje lepší místo než muzeum Prado a nonstop Carrefour na Quevedu.

Předstírám, že se teprve rozhoduju, co si půjdu prohlédnout, ale už teď je mi jasné, že si moje tělo žádá Bosche. Mám pocit, že Bosch mi rozumí, že v sobě má stejné demony jako já, jenže on byl geniální malíř a dokázal je ze sebe vyhnat pomocí prstů a štětce, zatímco já potřebuju lorazepam a videa na YouTube.

Před pár lety jsem se odhodlala jít na terapii. Tehdy jsem pokaždé, když mi zazvonil budík, dostávala panický záchvat: z toho pípání se mi ráno co ráno svírala hrud'. Ne že bych se vždycky cítila stejně: někdy mi připadalo, jako by se mi někde za hrudní kosti zasekl malý hrášek, a jindy zase jako by mi srdce mačkala neviditelná ruka. Tenhle pocit se stal natolik běžnou součástí mých rán, až jsem se s ním naučila žít. Byl se mnou pořád, a nakonec jsem ho i pojmenovala: Berto, na počest svého prvního kluka, hubeného blondáčka, se kterým jsem chodila na střední, protože vypadal jako Aaron Carter z Backstreet Boys.

Černá díra v mém nitru všechno pomalu vtahovala do sebe, celou moji bytost, takže moje dny postupně temněly. Spolu s Bertem skoro vždycky přicházel pláč. A ne jen tak ledajaký pláč, ale prudký a obřadný, neutišitelný brek malého dítěte, které se v supermarketu ztratilo mámě, nárek čerstvé vdovy, co náhodou našla tramvajenku svého zesnulého manžela. Berto a pláč se stali mou rutinou, něčím, co se mi dělo tak často, že jsem někdy brečela rovnou ve sprše, abych ušetřila čas, protože už jsem si nemohla dovolit přijít do práce zase pozdě. Budík nebyl jediným neživým předmětem, který ve mně dokázal otevřít stavidla pláče: v práci se ve mně občas rozječely sirény, když jsem nečekaně zaslechla pípnutí mikrovlnky nebo se venku na ulici spustil alarm nějakého auta. Nejednou se mi stalo, že když mi o víkendu zazvonil budík, který jsem si nařídila, abych nepřepálila odpolední siestu, vstala jsem z postele a oblékla se, jako bych šla do práce, a teprve pak mi došlo, že je sobota nebo neděle a nikam nemusím. V takových chvílích mě pak

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nespokojenost***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.